

Hanne Thanning Jacobsen (SF):

»Hvor mange førtidspensionerede tjenestemænd får kvalificeret svagelighedspension efter bestemmelserne i tjenestemandspensionslovens § 7, hvordan fordeler de sig aldersmæssigt på de forskellige løntrin, og hvilke etater kommer de fra?«

Svar (29/8 90):

Finansministeren (Henning Dyremose):

Pr. 1. juli 1990 blev der anvist pension i henhold til tjenestemandspensionslovens § 7 til 2.637 førtidspensionerede tjenestemænd i staten og folkekirken og tidligere ansatte omfattet af statsgaranterede pensionsordninger. Pension til disse anvises gennem Statens Regnskabsdirektorat, dvs. inkl. tidligere tjenestemænd i DSB, politiet og toldvæsenet.

Herudover foreligger det oplyst, at P&T pr. 31. december 1989 anviste kvalificeret svagelighedspension til 638 førtidspensionerede tjenestemænd. P&T har ikke foretaget en nyere opstilling.

Finansministeriet har ikke oplysning om, hvorledes pensionerne fordeler sig på skala-trin.

Finansministeriet har endvidere ikke oplysninger om antallet af kvalificerede svagelighedspensioner til tidligere tjenestemænd i folkeskolen.

Spm. nr. S 1134

Til *boligministeren* (21/8 90) af:

Pelle Voigt (SF):

»Er det efter ministerens opfattelse tilsigtet, rimeligt og i overensstemmelse med den almindelige danske retsbevisethed, at de samme kommuner, som kan afvise private borgeres ønsker om dispensation fra forskellige byggelovsbestemmelser – både i boliger og ved indretningen af arbejdspladser – efter de nylige ændringer af ankereglerne i byggeloven nu blot som besluttende myndighed kan bevilge sig selv dispensation fra de samme bestemmelser ved indretningen af kommunens bygninger og arbejdspladser?«

Begrundelse

De ændringer af byggelovens ankebestemmelser, som blev gennemført ved behandlingen

Se evt. tillige henvisningsoversigt på sp. 11471.

af L 73 i år, synes at have den retlige bivirkning, at kommunerne, der samlet er landets største arbejdsgiver, nu uden videre kan bevilge sig selv dispensation fra regler, som alle andre, private, borgere og arbejdsgivere, tvinges til at overholde undertiden ved domstolenes mellemkomst.

Det er et stort spørgsmål, om den almindelige borger vil kunne acceptere en sådan retspolitisk fordeling af rettigheder og pligter mellem borgere og det offentlige, in casu kommunerne.

Det er endvidere et spørgsmål, om denne utilsigtede ordning ikke i en række situationer kan friste særligt økonomiske betrængte kommuner til blot at dispensere fra i øvrigt velbegrundede bestemmelser, der medfører betydelige merudgifter for de pågældende kommuner.

Svar (29/8 90):

Boligministeren (Agnete Laustsen):

Ophævelsen af de tidligere bestemmelser om, at dispensationer til arbejder, hvor kommunalbestyrelsen selv er bygherre, skulle meddeles af amtsrådet og i Københavns og Frederiksberg Kommuner af Bygge- og Boligstyrelsen, blev nøje vurderet under udvalgsbehandlingen af L 73 fremsat den 22. november 1989.

På et spørgsmål fra Boligudvalget, om jeg ikke fandt det betænkeligt, at kommunalbestyrelsen efter lovforslaget tillægges dispensationsmyndighed i sager, hvor kommunalbestyrelsen selv er bygherre (spørgsmål 6 besvaret 6. marts 1990), oplyste jeg, at forslaget var en konsekvens af, at amtsrådene udgik som ankeinstans. Hele dispensationskompetencen blev herefter foreslået placeret hos kommunalbestyrelsen, da de omhandlede sager kræver lokalkendskab og ikke kan klares ved skrivebordsbehandling i centraladministrationen, ligesom statsamtterne ikke har de fornødne tekniske og faglige forudsætninger for at kunne overtage området.

Reglerne i byggeloven blev herved bragt i overensstemmelse med reglerne i kommuneplanloven, hvorefter kommunalbestyrelsen siden lovens ikrafttræden i 1977 også har kunnet meddele dispensation til egne arbejder. Baggrunden herfor har været, at man ved decentraliseringen i kommuneplanloven har ønsket at placere det politiske ansvar for de konkrete afgørelser samme sted som den reelle beslutning.

Jeg oplyste videre, at ordningen i kommuneplanloven ud fra inhabilitetsbetragtninger har